

rozporządzenia na chodziki na kółkach składające się z aluminiowej ramy, czterech kół, w tym dwóch przednich obrotowych, wyposażone w rączki i hamulce oraz opracowane z myślą o pomocy osobom, które mają problemy z chodzeniem, oraz po drugie, klasyfikuje omawiane chodziki do podpozycji 8716 80 00 Nomenklatury Scalonej.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland) w Edynburgu — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko RBS Deutschland Holdings GmbH

(Sprawa C-277/09) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Prawo do odliczenia — Nabywanie pojazdów w celu ich wykorzystywania w ramach czynności leasingowych — Rozbieżności pomiędzy systemami podatkowymi dwóch państw członkowskich — Zakaz praktyk stanowiących nadużycie)

(2011/C 63/10)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Session (Scotland) w Edynburgu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca apelację: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Druga strona postępowania: RBS Deutschland Holdings GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Session (Scotland) w Edynburgu — Wykładnia art. 17 ust. 3 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG: szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Czynności dokonywane wyłącznie w celu uzyskania korzyści podatkowej — Świadczenie usług leasingu pojazdów samochodowych w Zjednoczonym Królestwie przez niemiecką spółkę zależną banku posiadającego siedzibę w Zjednoczonym Królestwie

Sentencja

1) W stanie faktycznym takim jak w sprawie przed sądem krajowym art. 17 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może odmówić podatnikowi odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego z tytułu nabycia towarów dokonanego w tym państwie członkowskim, w wypadku gdy towary te zostały wykorzystane do celów czynności leasingowych dokonywanych w innym państwie członkowskim, tylko dlatego, że z tytułu czynności dokonanych w sytuacji, w której powinny być one objęte podatkiem należnym, w tym drugim państwie członkowskim nie został zapłacony podatek od wartości dodanej.

2) Zasada zakazu praktyk stanowiących nadużycie nie sprzeciwia się uprawnieniu do odliczenia podatku od wartości dodanej, o którym mowa w art. 17 ust. 3 lit. a) dyrektywy 77/388, gdy w stanie faktycznym takim jak w sprawie przed sądem krajowym jedno przedsiębiorstwo, mające siedzibę w danym państwie członkowskim, postanowi dokonać, za pośrednictwem swej spółki zależnej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, czynności w zakresie leasingu towarów na rzecz spółki będącej osobą trzecią, mającej siedzibę w tym pierwszym państwie członkowskim, a to w celu uniknięcia sytuacji, w której podatek od wartości dodanej obciążałby opłaty stanowiące wynagrodzenie za dokonanie tych czynności, przy czym czynności te są klasyfikowane w pierwszym państwie członkowskim jako świadczenie usług w zakresie najmu dokonywane w drugim państwie członkowskim, zaś w tym drugim państwie członkowskim — jako dostawa towarów dokonywana w pierwszym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-304/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz spółek aktualnie notowanych na giełdzie — Odzyskanie pomocy)

(2011/C 63/11)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Flynn, E. Righini i V. Di Bucci, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Gentili, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie środków koniecznych w celu zastosowania się do art. 2, 3 i 4 decyzji Komisji 2006/261/WE z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie programu [systemu] pomocy państwa nr C 8/2004 (ex NN 164/2003), który Włochy wprowadziły w życie na rzecz spółek aktualnie notowanych na giełdzie [notyfikowana pod numerem C(2005) 591], (Dz.U. 2006 L 94, s. 42)

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu zniesienia systemu pomocy uznanego w decyzji Komisji 2006/261/WE z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie programu [systemu] pomocy państwa nr C-8/2004 (ex NN 164/2003), który Włochy wprowadziły w życie na rzecz spółek aktualnie notowanych na giełdzie za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem, a także odzyskania od beneficjentów pomocy przyznanej na podstawie tego systemu, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 2 i 3 tej decyzji.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH przeciwko Landeshauptmann von Wien

(Sprawa C-338/09) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Reguły konkurencji — Przewóz kabotażowy — Krajowy przewóz osób autobusami liniowymi — Wniosek o powierzenie prowadzenia linii — Koncesja — Zezwolenie — Przesłanki — Posiadanie siedziby lub stałego zakładu na terytorium kraju — Zmniejszenie przychodów podważające rentowność prowadzenia linii, na którą udzielono wcześniej koncesji)

(2011/C 63/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Wykładnia art. 49 i nast. WE oraz art. 81 i nast. WE — Przepisy państwa członkowskiego uzależniające przyznanie koncesji na obsługę linii transportu publicznego od spełnienia podwójnego wymogu posiadania przez wnioskodawcę siedziby albo oddziału w tym państwie i niestanowienia przez nową linię zagrożenia dla rentowności istniejącej podobnej linii transportowej

Sentencja

1) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, takim jak w stanie faktycznym sprawy przed sądem krajowym, które — dla potrzeb udzielenia zezwolenia na prowadzenie miejskiej linii publicznego przewozu osób autobusem regularnie obsługującym określone przystanki według uprzednio ustalonego rozkładu jazdy — wymagają, by podmiot gospodarczy ubiegający się o zezwolenie, mający siedzibę w innym państwie członkowskim, posiadał siedzibę lub inny zakład na terytorium tego państwa członkowskiego, i to zanim zostanie mu udzielone zezwolenie na prowadzenie tej linii. Ponadto artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on jednak przepisom krajowym przewidującym wymóg posiadania siedziby, w sytuacji gdy ma on być spełniony już po udzieleniu tego zezwolenia, ale przed rozpoczęciem prowadzenia omawianej linii przez wnioskującego.

2) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, zgodnie z którymi należy odmówić udzielenia zezwolenia na prowadzenie turystycznej linii autobusowej ze względu na zmniejszenie rentowności konkurencyjnego przedsiębiorstwa, któremu przysługuje zezwolenie na prowadzenie linii, która jest w całości lub w części tożsama z linią objętą wnioskiem, i to wyłącznie na podstawie twierdzeń tego konkurencyjnego przedsiębiorstwa.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-351/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/60/WE — Artykuły 8 i 15 — Stan śródlądowych wód powierzchniowych — Stworzenie i uruchomienie programów monitorowania stanu wód powierzchniowych — Zaniechanie — Przedstawienie podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania wód powierzchniowych — Zaniechanie)

(2011/C 63/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i K. Xuereb, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty (przedstawiciele: S. Camilleri, D. Mangion, P. Grech i Y. Rizzo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 8 i 15 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1) — Obowiązek stworzenia i uruchomienia programów monitorowania stanu wód powierzchniowych — Obowiązek przedstawienia podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania wód powierzchniowych

Sentencja

1) Po pierwsze nie tworząc programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych oraz nie uruchamiając ich zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, a po drugie nie przedstawiając podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych zgodnie z art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 8 i 15 tej dyrektywy.